

Un negre i un blanc

Et negre podria ser, per exemple, Luther King. I el blanc, qualsevol de nosaltres. Però de fet, molt sovint, quan diuen un negre i un blanc, no volen dir això. Volen dir, en realitat, una cosa (un vestit, un cavall, etc.) de color negre i una de color blanc. Es a dir, un de negre i un de blanc. Passe que s'hi deixen la preposició de i en resulta, aleshores, un negre i un blanc. I el lector, o l'orient, amb l'omissió d'aquesta preposició de, que marca la categoria gramatical d'adjectius dels mots negre i blanc, referits a un nom sobreentès (vestits, cavalls, etc.), els pot prendre, aleshores, com a substantius; és a dir, un home de raça negra i un home de raça blanca.

Per tant, en frases com era "Un dian angles i dos de francesos. Molts llibres bons i cap de dolent; Un fill seu i un de seu. De cotxes, en té un de gran i dos de petits, és imprescindible, de no deixar-se aquesta preposició de que enllaça l'adjectiu amb el substantiu sobreentès o representat pel pronom en. Es cert que no en tots els casos en sortiria deformat el sentit de l'expressió o perjudicada la seva intel·ligibilitat, com en l'exemple que hem triat per introduir aquest comentari, però aquesta és la construcció específicament catalana que no ens podem passar permetre el luxe de desnaturitzar:

ALBERT JANE